

— Ποία είνε αὐτή ἡ μαγική ράβδος; ἠρώτησεν ἡ Ἀλεξάνδρα.

— Διὰ τὸ ἐννοήσετε, εἶνε ἀνάγκη προτῆτερα νὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα παραμῦθι· ἔλατε νὰ καθήσωμεν ἐκεῖ κάτω.

Ὁ θεὸς μετὰ τῶν ἀνεψιῶν του διηθύνηθησαν πρὸς τὴν ἄλλην μαρμαρινὴν κλίμακα, κατέβησαν τὰς βαθμίδας, ἐκάθησαν ἐπὶ ἐνὸς τῶν ξυλίων καθισμάτων, καὶ ὁ θεὸς ἤρχισεν :

■

— Εἰς ἕν μικρὸν χωρίον τῆς Ἠπειρου, τὸ Λάμποπον, εἰς τὰ 1800, ἐγεννήθη ἕν ἀγόρι, τὸ ὁποῖον ἐβάπτισαν Βαγγέλην. Τὸ παιδί ἐμεγάλωνεν ἐξυπνόν, ζωηρόν, φιλότιμον. Γράμματα ἔμαθεν ὀλίγα—σκολεῖον δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ μικρὸν χωρίον μὲ τὰ ἑκατὸν πενήντα σπίτια—καὶ αὐτὰ τὰ ἔμαθε μόνος του, ἢ ἐρωτῶντας τὸν πατέρα, ποῦ τὰ ἤξευρε καὶ αὐτὸς ὀλιγοστά.

Ἀλλὰ περισσότερο καὶ ἀπὸ τὰ γράμματα, ἠγάπα ὁ Βαγγέλης τὰ ὄπλα ἀπὸ μικρὸς ἦτο λαμπρὸς σκοπευτής. Δὲν θὰ ἦτο παρὰ πάνω ἀπὸ δεκατριῶν ἐτῶν, ὅταν τὸν ἐστρατολόγησεν ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς ὁ Τεπελενλῆς καὶ τὸν ἐστειλε φρουρὸν εἰς ἕνα φρούριον, κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Ἐκεῖ ἔμεινεν ὁ Βαγγέλης σωστὰ ἑπτὰ ἔτη ἔγεινεν εἴκοσι χρόνων καὶ ἦτο πρῶτος εἰς τὴν τὸλμην καὶ τὴν ἐξυπνάδα.

Τὸ 1820 ὁ Ἀλῆ-Πασσᾶς ἐπαναστάτησε κατὰ τοῦ Σουλτάνου. Τότε ὁ Παχίμπεης ἐξ ὀνόματος τοῦ Σουλτάνου ἐπροσκάλεσε τοὺς ἀνδρείους Σουλιώτας ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ ἑστέναζον οἱ ἄμμοιροί εἰς τὴν ξενιτειάν καὶ μὲ λαχτῆραν ἐκύτταζαν ἀπὸ τὴν Δευκάδα τὰ βουνὰ τῆς ἀγαπημένης πατρίδος των. Ὑπεσχέθη νὰ τοῖς ἀποδώσῃ τὸ Σούλι ἂν τὸν βοηθήσουν. Οἱ Σουλιῶται ἔτρεξαν προθύμως, ἠνώθησαν μὲ τὸ στράτευμα τοῦ Σουλτάνου, ἐπολέμησαν ἡρωϊκᾶ, ὅπως πάντοτε, καὶ ἐκυρίευσαν ἀρκετὰς πόλεις.

Ἀλλὰ τὸ ποθῆν Σούλι δὲν τὸ ἐδιδαν εἰς τοὺς Σουλιώτας· καὶ οἱ Σουλιῶται δυσηρεστοῦμενοι ἐστρατοπέδευαν χωριστὰ ἀπὸ τὸ σουλτανικὸν στράτευμα. Τότε ὁ Ἀλῆς ἐζήτησε νὰ τοὺς ἐλκύσῃ μὲ τὸ μέρος του· ἐπροσκάλεσε τὸν ἀρχηγὸν των νὰ συνεννοηθῶν, καὶ μίαν νύκτα ὁ Μάρκος Βότσαρης μὲ ἕν μονόξυλον ἐπέρασε τὴν λίμνην τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ φρούριον τοῦ μικροῦ νησιτοῦ, ὅπου τὸν ἐπερίμενον ὁ Ἀλῆς. Ἡ συμωνία ἔγεινεν εὐχολα· καὶ δι' ἀσφάλειαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τότε χρόνων, ἀντήλλαξαν ὀμῆρους.

Τὴν 6 Δεκεμβρίου τοῦ 1820, βροντερὰ μπαταριά, συμπυροκρότησις τριακοσίων σουλτανικῶν ὄπλων ἐτρᾶνταξε τὸν ἄερα, καὶ τὴν βοήν ἐπανέλαβαν τὰ ὀλόγυρα βουνά.

Ταυτοχρόνως μία δυνατὴ φωνὴ ἔβροντοφώνησε πρὸς τὰ σουλτανικὸν στρατόπεδον:

— Αἰ, σεῖς ! ἀπὸ τώρα ἔχομεν πόλεμον ! σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ ὁ Μάρκος Βότσαρης διὰ νὰ μὴ μὲ νομῖσετε ἄπιστον!.

Τὴν συμπυροκρότησιν ἐκείνην καὶ τὴν φωνὴν ἤκουσεν ὁ Βαγγέλης· ἔμαθεν ὅτι οἱ Σουλιῶται πολεμοῦν διὰ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Ἀλῆ, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους, καὶ φέυγει ἀπὸ τὸ φρούριον καὶ τρέχει πρὸς τὸν Βότσαρη, ὅστις τὸν δέχεται εἰς τὸ ὄνομαστὸν σουλιωτικὸν σῶμά του.

Ἦτο τώρα ὠραῖος καὶ ὑψηλὸς νέος μὲ μύστακα λεπτῶν καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς, μὲ σῶμα εὐκαμπτον καὶ εὐκίνητον καὶ ἠαριτωμένον· ἀληθινὸς λεβέντης.

Τόσῃ ἀνδρείαν ἐδειξεν ἀμέσως ὥστε ὁ Βότσαρης τὸν ἔκαμε πρωτοπαλλῆκαρόν του. Εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους, εἰς ὅλα τὰ ἀπίστευτα ἐκεῖνα κατορθώματα τοῦ Μάρκου Βότσαρη ὁ Βαγγέλης ἦτο τὸ δεξιὸν χεῖρ. Σιμά του εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῶν Πέντε Πηγαδιῶν, μαζὶ του εἰς τὴν κυρίευσιν τοῦ ὄχυροῦ φρουρίου τῆς Ριναίας. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Πέτα, ὁ Μάρκος τὸν ἐπῆρε μαζὶ του εἰς τὸ Μεσολόγγι.

Ἄλλ' ὅταν ὁ Καπετὰν Ζέρβας ἤτοίμασθη νὰ ἐστρατεύσῃ μὲ διακόσια καλληκάρια εἰς τὴν Ἠπειρον, ὁ Βαγγέλης ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν του τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτός, καὶ ἐπῆγε.

Οἱ Ἕλληνες ἔφθασαν εἰς τὴν Σπλάντζαν. Τὸ Σούλι τώρα τὸ κατεῖχον οἱ Σουλιῶται, ἀλλὰ πολυἀριθμὸς ἐχθρικός στρατὸς τὸ ἐπολιόρκει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ συνεννοηθοῦν μὲ τοὺς πολιιορκουμένους διὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐκ συμφώνου κατὰ τῶν ἐχθρῶν· ἐκεῖνοι ἐκ τῶν βράχων τοῦ Σουλίου καὶ οὗτοι ἐκ τῆς κοιλάδος.

Ἀλλὰ πῶς νὰ γίνῃ ἡ συνεννόησις; Ὅστις θὰ ἐτόλμα νὰ διασχίσῃ τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, ἔτρεχεν εἰς βέβαιον θάνατον, εἰς σκληρὸν καὶ μαρτυρικὸν θάνατον. Ἐν τούτοις ἐπρεπε νὰ εἰδοποιηθῶν οἱ Σουλιῶται.

— Παιδιά, λέγει ὁ Καπετὰν Ζέρβας, ποῖς πάγει ἔς τὸ Σούλι;

Βαρεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησε μερικὰς στιγμάς· οὔτε ἀναπνοὴ δὲν ἤκούετο.

Ἐξαφνα ἐτινάχθη ἐπάνω ἕνα καλληκάρια.

— Ἐ, ὠ πάγω ! εἶπε μὲ ἀπόφασιν.

Ἦτο ὁ Βαγγέλης.

— Ἄν πάγῃ ὁ Βαγγέλης, πάγω καὶ ἐγὼ μαζὶ του, λέγει ἄλλος ἀνδρεῖος.

Ὁ Βαγγέλης δὲν ἦτο μόνον ἀτρέμῆτος ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐξυπνός. Ἐγνώριζεν ὅτι οἱ πολιιορκηταὶ εἶχον ρομαζάνιον καὶ ὅτι μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, πεινασμένοι καὶ ἐξητλημένοι, ἐρίπτοντο. Ὅλοι εἰς τὴν τροφὴν, μετὰ τὴν νηστείαν τῆς

ἡμέρας. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἐξέλεξεν Βαγγέλης διὰ τὸ τολμηρὸν σχέδιόν του· Ἐπροχώρησε μὲ τὸν σύντροφόν του, χωρὶς νὰ τοὺς ἐννοήσουν, πλησίον τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου· ἔπειτα ἐσκεπάσθη ὀλόκληρος μὲ χόρτα καὶ φύλλα δένδρων, ἔπασσε κάτω, καὶ συρμένους μὲ τὴν κοιλίαν, καὶ κατόπιν τοῦ ὁ σύντροφός του διέσχισε τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον· ὁ στρατιώτης ἀνυπόπτος κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησεν τίποτε· ἀλλ' ὅταν εἶδαν προχωροῦν τὰ ζωντανὰ ἐκεῖνα δένδρα, τὰ πράσινα φαντάσματα, ἐτινάχθησαν ἐπάνω φωνάζοντες: «Σουλιῶται! Σουλιῶται!» καὶ ἤρχισαν νὰ πυροβολοῦν· ἀλλ' οἱ δύο ἀνδρεῖοι εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἔξαφνα ἀνωρθώθησαν, ἐπέταξαν τὰ χόρτα καὶ τὰ φύλλα, καὶ ταχεῖς ὡς ἀστραπὴ εἰσώρμησαν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀνέβησαν εἰς τὸ φρούριον τῆς Κιάρας. Φαντάζεσθε μὲ ποῖον ἐνθουσιασμὸν τοῦ ὑπεδέχθησαν οἱ πολιιορκούμενοι! . . .

Ἡ φῆμη τοῦ Βαγγέλη ἔφθασε παντοῦ. Καὶ ἡ Ἐξουσία πρὸς ἐκδίχησιν συνέλαβε τὴν γρατῆν μητέρα του.

— Πές, πῶς δὲν τὸν ἔχεις πιάσει τὸν Βαγγέλη, ξέγραφέ τον, γὰ νὰ σωθῆς, τὴν ἐσυμβούλευαν μερικοὶ συγγενεῖς της.

Ἄλλ' ἐκείνη, ἀληθινὴ μητέρα ἦρωος, ἀπεκρίνετο:

— Ὁ Βαγγέλης εἶνε παιδί μου, τὸ καλύτερο παιδί μου, τὸ παιδί τῆς καρδιάς μου· δὲν τὴν φοβάμαι τὴν ἐξουσίαν, μηδὲ τὴ φυλακὴν δὲν τ' ἀπαρνίεμαι τὸ παιδί μου! . . .

Καὶ τὴν ἐφυλάκισαν εἰς τὸ φρούριον, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὸ νησάκι τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων.

Ὅταν ἔμαθε τὴν θλιβερὰν εἴδησιν ὁ Βαγγέλης, ἐλυπήθη κατὰκαρδ'· ἐστῆναζε βαθεῖα καὶ εἶπε:

— Ἡ μάνα μου ἔς τὴ φυλακὴν καὶ γὰ μὲνα! ὅλον τὸ αἷμά μου τὸ χύνω νὰ μὴ πάθῃ μία τρίχα της. Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ αὐτὴ ἡ θυσία; . . . Ἡ μάνα μου γνωρίζει πῶς τὴ ζωὴ μου τὴν χρεώσασα εἰς τὴν Πατρίδα· καὶ ἔς τὰ βασανιστήρια νὰ τὴν βάλουν, καὶ ζωντανὴν νὰ τὴν ψῆσουν, δὲν θὰ παραπονεθῇ.

Καὶ ὁ Βαγγέλης ἐξηκολούθησε νὰ ρίπτεται εἰς τοὺς κινδύνους, ἕως ὅτου ἔβλεπε Ἕλλάς ἐγεινεν ἐλευθέρη. Ἡ Πατρίς ἐτίμησε τὸ ἡρωϊκὸν τέκνον της· τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὸν βαθμὸν ταξίαρχου τῆς φάλαγγος· τοῦ ἔχαρισεν ἐθνικὰς γαίας.

Ἄλλ' ὁ Βαγγέλης ἤθελεν ἐνέργειαν, ζωὴν, κίνησιν. Τώρα ποῦ ἐπέρασεν τὰ κινδύνων, ἐπερίσσευε μὲς τοῦ δύναμεις ποῦ δὲν εὑρίσκον εἰς τὴν μετὰχειριστῇ· ἤθελε ν' ἀφοσιωθῇ εἰς

κάτι πολὺ μεγάλον, τὸ ὁποῖον ν' ἀπαιτῆ ὄλην τὴν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς του.

Τὸ 1831 ἀφῆκε καὶ βαθμὸν καὶ ἐθνικὰς γαίας, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον του διὰ ν' ἀποχαιρετίσῃ τοὺς ἰδικούς του. Ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του νὰ αιματῶνῃ βλέπων τὸ χωρίον του σκλαβωμένον. Ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχαν ἀφήσῃ ἐλευθέραν ἀπὸ τὰς φυλακάς τὴν γρατῆν μητέρα του· ὁ Βαγγέλης ἐφίλησε μὲ δάκρυα τὸ χεῖρ της, ἐπῆρε τὴν εὐχὴν της, ἔκαμε τὸν σταυρὸν του καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν ξενιτειάν, εἰς τὴν Βλαχίαν.

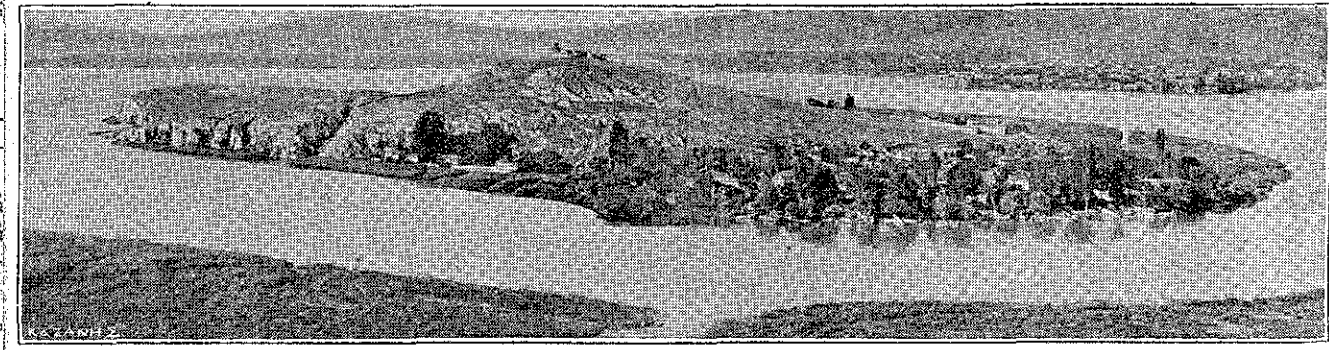
Ἐφθασεν εἰς τὸ Βουκουρέστι. Χρήματα δὲν εἶχε, ἀλλ' εἶχε μεγάλην πεποίθησιν εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς του δυνάμεις.

Ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν γεωργίαν· καὶ κατ' ἀρχὰς ἐνοικίασε τὰ κτή-

σκληρῶς ὡς σκλάβους, ὅπως ἄλλοι, ἀλλὰ μὲ φιλανθρωπίαν· ἦτο πολὺ τίμιος εἰς τὰς δόσοληψίας του καὶ δίκαιος. Ἐπειδὴ μὲ τὴν ἰδικὴν του καλλιέργειαν ἡ γῆ ἔδιδε περισσότερον καρπὸν, οἱ ἐντόπιοι μεγαλοκτηματῆαι ἤρχοντο καὶ παρεκάλουν τὸν Βαγγέλην νὰ ἐνοικιάσῃ τὰ κτήματά των· διότι ἤξευραν ὅτι μὲ τὸν καιρὸν ἡ ἀξία των θὰ γίνῃ δέκα, εἴκοσι φορὰς μεγαλυτέρα.

Τὸ χρῆμα ἐγέμιζε τὸ χρηματοφυλάκιον τοῦ Βαγγέλη. Καὶ ὁ μεγαλοεργὸς Ἠπειρώτης ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐνοικιάσῃ μόνον ξένα κτήματα ἀλλὰ καὶ ν' ἀγοράσῃ ἰδικὰ του.

Τὸ Βροσθένι ἦτο ἐκτεταμένον καὶ ὀνομαστὸν κτήμα διὰ τὰς πολὺ εὐφόρους γαίας του· ἀλλ' ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτοῦ, ἀντὶ

«Εἰς τὸ νησάκι τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων.» (Σελὶς 58, στ. γ.)

νὰ πλουτήσῃ, κατεστράφη καὶ ἀπέθανε· διότι ὁ πλησίον ἐκεῖ εὑρισκόμενος ποταμὸς μὲ τὰς συχὰς πλημμύρας κατέστρεψε τὰ σπαρτὰ καὶ κατεπόντιζε τοὺς ὑδρομύλους. Ὁ Βαγγέλης ἠγόρασε τὸ Βροσθένι ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀτυχοῦς ἰδιοκτῆτου· καὶ μὲ τὴν εὐφύαν του καὶ τὴν ἐπιμονὴν του τὸ μετέβαλε μετ' ὀλίγον εἰς ἐξῶχος προσοδοφόρον.

Ἐστρεψεν εἰς ἄλλο μέρος τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, ἤνοιξε νέαν διέξοδον εἰς τὰ νερά, κατεσκευάσε μὲ κορμούς δένδρων—διότι αἱ πέτραι εἶνε σπάνιαι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο—προχώματα, καὶ τοιούτοτρόπως τὸ ἀτίθασον νερόν, τὸ ὁποῖον συχὰ ἐγίνετο ἄγριον ὡς θηρίον, τὸ ἡμέρωσε, καὶ ἀπὸ φοβερὸν ἐχθρὸν τὸ μετέβαλεν εἰς πολῦτιμον φίλον. Τίποτε δὲν παρέσυρε, τίποτε δὲν κατεπόντιζε πλέον, ἀλλὰ εἰρηνικὸν καὶ εὐεργητικὸν ἐπότιζε τοὺς ἀπεράντους ἀγρούς, καὶ ἔστρεψε τοὺς τροχοὺς τῶν μύλων, καὶ ἐσκόρπιζε τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸν πλοῦτον. Οἱ ὑδρομύλοι οὗτοι ἔσφασαν μίαν φορὰν τὴν Βλαχίαν ἀπὸ τὴν πεῖναν· ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχον καταστραφῆ ἀπὸ μεγάλας πλημμύρας· καὶ οἱ μύλοι τοῦ Ἠπειρώτου Βαγγέλη ἀλθθαν νύκτα καὶ ἡμέραν δωρεὰν δι' ὄλην τὴν Βλαχίαν! . . .

τὴν ὁποῖαν ἔλαβον μέρος χίλιοι περίπου ἐκθέται ἐξ ὄλων τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξέθεσαν διάφορα προϊόντα γεωργίας, κτηνοτροφίας καὶ βιομηχανίας.

Ἐνθαρρυνθεὶς ὁ Βαγγέλης ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν, ἀπεφάσισε νὰ ἰδρῶσῃ καὶ ὠραῖον μεγαλοπρεπὲς κτίριον διὰ τὰ Ὀλύμπια· ὠρῖσε δὲ νὰ γίνεται κατὰ τετραετίαν ἐκθεσις ὄλων τῶν προϊόντων τῆς «ἑλληνικῆς δραστηριότητος» καὶ νὰ βραβεῦνται τὰ καλύτερα.

Τὸ 1865 ἀπέθανεν ὁ Βαγγέλης. Ὁταν ἠνοιχθῆ ἡ ἰδιόχειρος διαθήκη του, θαυμασμὸς ἐκυρίευσεν ὄλους διὰ τὴν μεγάλην φιλοπατρίαν του. Ὅλην τὴν ἀκίνητον περιουσίαν του ἐδώρησεν εἰς τὸ ἔθνος, διὰ τὰ Ὀλύμπια· ἔκαμε καὶ ἄλλας δωρεὰς· δὲν ἐλησμονῆσε καὶ τὸ χωρίον του, ἐφρόντισε νὰ ἐπισκευασθῇ καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ κωδωνοστάσιόν της καὶ νὰ κτισθῇ σχολεῖον ἑλληνικὸν καὶ ἀλληλοδιδασκαλικόν.

Ἄλλ' ἀπὸ ὅλας τὰς διατάξεις τῆς διαθήκης τοῦ Βαγγέλη, μία πρὸ πάντων φανερώνει τὴν μεγαλοεργὸν ψυχὴν του, ἡ ὁποία μεγάλη πάντοτε ὠνειρεύετο καὶ ἐπόθει:

«Ὅταν φανῇ Ἕλληνα, λέγει αὐτὴ ἡ

«Ὅταν φανῇ Ἕλληνα, λέγει αὐτὴ ἡ

«Ὅταν φανῇ Ἕλληνα, λέγει αὐτὴ ἡ

λση την άμαξάν του, καθώς και τα τέσσαρα λευκά άλογα.

Έτελείωσαν αι ώραιαι ημέραι, τας οποίας η Ζινέττα διήρχετο επί του ανθοστολιστου εξώστου της άμαξης, βλέπουσα να παραλαύουν ήρεμα τα τοπία και εργαζομένη την δαντέλλαν της...

Έτελείωσαν αι απολαύσεις των σταθμεύσεων, εν τω μέσω όλων των άλλων άμαξών, άραδιασμένων γύρω εις την ιδιάντων, όπως αι καλύβαι ενός χωρίου γύρω εις τόν φρουδαλικόν πύργον...

«Ήτο ο ζητιάνος, ο Μονομμάτης...» (Σελ. 62, στ. α')

Υπήκοοι και υπηρέται έσκορπίστησαν καθ' όλας τας διευθύνσεις. Ο βασιλεύς έμεινε μόνος με την μικράν Ζινέταν και δύο υπηρέτας, οι οποίοι ήσαν έτοιμοι και αυτοί να τέν εγκαταλείψουν.

Ο δυστυχής βασιλεύς! πώς είχαν εκπέση από το παλαιόν του μεγαλειόν! Δέν ήτο πλέον ο ώραιος γέρον με την μακράν γενειάδα και τόν μεγαλοπρεπή μανδύαν, ο ύπαγορεύων διαταγάς, από τού ύψους της εξέδρας του, προς τόν συνθηροσμένον λαόν.

Δέν ήτο πλέον ο βασιλεύς Βοδόγ' ήτο ο ζητιάνος ο Μονομμάτης.

Ο Ναπολεών ειχεν απαγορεύσει εις τούς ρομανιτέλους να ακολουθούν έν σώματι τόν στρατόν, ήναγκάστη όμως να νεχθή τούς πτωχούς αλήτας, οι οποίοι μετέβαινον μόνοι από χωρίου εις χωρίον, έπατιούντες από τούς στρατιώτας κανένα πιάτος σούπας ή όλίγα λεπτά.

Μίαν ημέραν, ο Βοδόγ την έπήρεν από τόν χεράκι και την ώδήγησεν εις τόν

μαγαζί του μάρμπα-Σαμπώ, ένός πεταλωτού έγκατεστημένου εις τόν χωρίον Τένμπαχ, εις τήν περιγύρα της Βιέννης.

Εκεί της ειπεν ότι έπρόκειτο να την άφιση. Ήτο προς τόν συμφέρον όλων. Άλλως τε δέ θα έπερνούσεν άσχημα εις τόν σπίτι των Σαμπώ, όπου εις τόν έξηξ θα διέμενεν. Ο πεταλωτής τρώντι και η γυναίκα του έφαινοντο λαμπροί άνθρωποι, έφέροντο δέ με τόν σεβασμόν και με τήν όποιαν ήτασαν προς τόν Μονομμάτην, ώστε ήτο φανερόν ότι έγνώριζαν πότος εινε...

Διά να εξηγηθή τούτο, άς ειπωμεν άμέσως ότι οι Σαμπώ ήσαν πρώην βοημοί, άποκατασταθέντες εις τόν Τένμπαχ. Πιστοί εις τας παραδόσεις της φυλής, δέν ένούον ναρνηθούν τίποτε εις τόν βασιλέα Βοδόγ' τών ύπεσχέθησαν λοιπόν να κρατήσουν και να περιποιηθούν την Ζινέτταν, μέχρι της ημέρας κατά την όποιαν θα ήρχετο, ως ειπεν ο γέρον, να την παραλάβη, δια να την ώδηγήσεν εις τόν Παρίσι πλησίον του Τιάρκου.

Άλλα παρά τας ύποσχέσεις αυτάς, ο χωρισμός υπήρξεν ένδοξος. «Αχ! γιατί, άφέντη μου, μάφινετε: άνεκραξεν η δυστυχής Ζινέττα, θρηνούσα. Είμαι μεγάλη, είμαι δυνατή... σάς ύπόσχομαι να περπατώ όσο θέλετε και όπου θέλετε... Θα δουλεύω, θα μαγειρεύω, θα σάς τήν κάμνω όλα... Πάρτε με μαζί σας, αφέντη! σάς παρακαλώ, μη μάφισετε μονάχη μου ε' αυτό τόν ξένο χωριό. Χωρίς έσας, χωρίς τόν Τιάρκον, τί θα γίνω;..

Άλλ' ο βασιλεύς έμεινεν ακλόνητος. Ο ό Βοδόγ απεφάσισε κάτι, τίποτε εις τόν κόσμο δέν ήτο ικανόν να τήν κάμη ναλλάξη σχέδιον. Έπήρε την μικράν εις τήν γόνάτα του, και της ώμίλησε σοβαρώς, αυστηρώς, ως να ήτο μεγάλη.

«Άκουσε, παιδί μου, της ειπε, σκουπίζω τα δάκρυα, τήν οποία έφρεαν ποταμιζόν από τήν ώραιά της γαλανα ματάκια» πρέπει να έχης θάρρος και να υποφέρης τόν χωρισμόν αυτόν, που άλλως τε εινε προσωρινός. Σου τόν είπα, σης νάνταμωθής με τόν Τιάρκο, ως την ημέρα που θα σε ώδηγήσω εγώ.

— Μάλιστα' αφέντη! — Και άν κατά τύχην τόν ίδης ποτέ, θάποφύγης να του μιλήσης και να τόν δώσης γνωριμιά.

— Άφου' τόν προστάζετε, έτσι θα κάμω.

— Πολύ καλά. Έχω πεποιθήσει εις εσένα και μπορώ να φύγω ήσυχος. Πηγαίνω να εργασθώ για σάς. Καλή άντάμωσι, παιδί μου!

Ζινέττα' ό,τι κάμνω τώρα, εινε προς καλόν και των δύο σας. Δια να σας εξασφαλίσω ένα μέλλον, θάφιερύσω τήν τελευταίαν μου δύναμιν και τήν όλην χρόνια που μου μένουσιν άκόμη να ζήσω. Έχε πεποιθήσι ε' έμένα, κάμνε, ό,τι σου λέγω, και σου ύπόσχομαι ότι γρήγορα θα βρεθούμε όλοι μαζί στο Παρίσι.

— Μά πότε; ήρώτησεν η Ζινέττα. — Δέν ξεύρω άκόμη, απεκριθή ο γέρον, αλλά ίσως δέν θα περιμένετε πολύ... Κάμε ύπομονή, Ζινεττούλα μου. Και πάλι σου λέγω, ότι εινε για τήν εύτυχία του Τιάρκου και τή δική σου.

Τήν στιγμήν εκείνην, η γυναίκα του Σαμπώ έπλησίασε τόν βασιλέα και την Ζινέτταν. Με όλον τόν άποχρυστικόν τή μορφής της, εξ αιτίας του άραιού μύστικος ο όποιος έσκίαζε τόν άνω χελάτην της, ειχε καλήν καρδιάν η σύζυγος του πεταλωτού. Ένόησε την λύπην της μη κοάς κόρης, και θλίβουσα αυτήν επί τόν εύρώστου της στήθους, τή ειπε:

— Μην κλαίς, χρυσό μου. Ο μπαμπάς θα σάφιση για λίγον καιρό, αλλά θα εύρης εδώ μια μαμμά, και θα ιδί, ότι οι μαμμάδες εινε επίσης καλές...

Οι γλυκείς και ειλικρινείς αυτοί λόγοι εισέδυσαν εις την καρδιάν της Ζινέττας. Ένόησεν έντοτε ότι δέν ήτι μόνη εις τόν κόσμο, ως ειχε φοβηθή κατ' αρχάς, και άποδίδουσα τήν φιλήματα εις τήν αγαθήν κυρά-Σαμπώ, έψιθύρισε μειδιώσα έν τω μέσω των δακρύων της:

— Ευχαριστώ! Ευχαριστημένος που έβλεπε την Ζινέτταν τόν σχεδόν παρηγορημένην, ο βασιλεύς εσηκώθη δια να φύγη. Η Ζινέττα τόν εξέβγαλεν εις τόν δρόμον, και εκεί ο Βοδόγ της έκαμνε τας τελευταίας του συστάσεις.

— Νάκους την κυρά-Σαμπώ σαν να ήμουσιν έν γώ ο ίδιος γιατί δέν θα κάμνη άλλο, παρά να σου μεταδίδη διαταγάς μου.

— Μάλιστα' αφέντη, ύπεσχέθη η Ζινέττα.

— Δέν θα προσπαθήσης να τήν κάμη ναλλάξη σχέδιον.

— Μάλιστα' αφέντη! — Και άν κατά τύχην τόν ίδης ποτέ, θάποφύγης να του μιλήσης και να τόν δώσης γνωριμιά.

— Άφου' τόν προστάζετε, έτσι θα κάμω.

— Πολύ καλά. Έχω πεποιθήσει εις εσένα και μπορώ να φύγω ήσυχος. Πηγαίνω να εργασθώ για σάς. Καλή άντάμωσι, παιδί μου!

Η στολή του Μονομμάτη.

Άς άφίσωμεν προς τόν παρών την Ζινέτταν εις τας μητρικάς περιποιήσεις της κυράς-Σαμπώ, και άς ακολουθήσωμεν τόν βασιλέα Βοδόγ, η καλλίτερα τόν Μονομμάτην.

Ο γέρον βοημός ειχεν αλλάξη μορφήν, δια να έπιθλέπη εύκολότερα μακρόθεν τόν Τιάρκον. Ποίος τώντι θάνεγωνόριζεν υπό τήν ράχη του μονοθαλάμου έπαίτου, τόν άλλοτε λαμπρόν βασιλέα των ρομανιτέλων; Χάρις εις τόν μαυρόν του έπίδεσμον, ο Βοδόγ ήδύνατο να εισδή εις τήν πόλιν την κατεχομένην υπό του γαλλικού στρατού, να φθάνη άνενόχλητος μέχρις αυτής της ει-

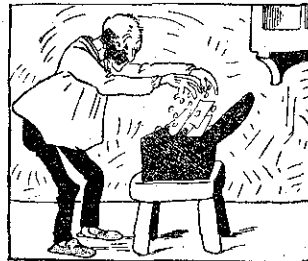
κίας του λοχαγού Κορμα, και να βλέπη ο ίδιος άν έπραγματοποιούντο όσα ειχεν έλπιση περί του Τιάρκου. Ο γάλλος αξιωματικός και η σύζυγός του θά ήσαν τρώντι τόνσον καλοί ώστε να κρατήσουν και να υιοθετήσουν τόν παιδί που εύρέθη εις τόν δρόμον των; Αυτό έπρεπε να μάθη.

Δέκα ημέρας τώρα, ο Βοδόγ έτριγύριζε την νεάν κατοικίαν του Τιάρκου. Πότε ζητιανεύων παρά την θύραν του κήπου, πότε εισερχόμενος εις τούς σταύλους, πότε εις κάρρου φορτωμένου σανούς, εις τήν εκφόρτισιν του όποιου προσεφέρετο να βοηθήση, ειχε μάθη, 1 Ίδε εικόνα προηγούμεν. φύλλου, σελ. 49.

από τας φουαρίας των ύπηρετών και των στρατιωτών, ότι ο Τιάρκος, δια της εύφειας του και του καλού του χαρακτήρος, ειχε κατακτήσει όλον τόν σπίτι. Η συμπάθεια αυτή, την όποιαν ο μικρός ένέπνευσ εις όλους, θα έφθανε ώστε να κάμνη τόν αξιωματικόν να τέν υιοθετήση; Αυτό ακριβώς ήλπικεν ο Βοδόγ.

Άλλ' η λύσις του προβλήματος δέν θα έβράδυνε, κατά την γνώμην του, διότι ο γαλλικός στρατός, ο κατέχων τόν Μπραουάν, έμελλε μετ' όλίγον να αναχωρήσει θά έλαμβάνετο η όριστική περί της τύχης του Τιάρκου άπόφασις. (Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΣΑΚΑΛΗ

Ο Μπαρμπα-Τσακαλης, ένας χωριάτης έξυπνος και φιλάργυρος, εκέρδισε μια μέρα 25 χιλιάδες δραχμές εις τόν Λαχείον τού Στόλου. Και δια να μη τού τας κλέψουν, ίδου τί έσοφισθη:

Έβαλεν όλα του τήν λεπτά μέσα εις ένα τενεκεδάκι κουτι, και τόν έπηγε ετόν κήπο του, μέρα μεσημέρι, μπροστά ε' όλο τόν κόσμο. Δέν τόν έμελε καθόλου έν τόν έβλεπαν...

Εκει, ετή ρίζα ενός δένδρου, άρχισε να σκάπτη ένα λάκκο, πολύ βαθύ λάκκο. Πήρε όμως μαζί του και καμμιά δεκαριά μπουτιλλίες, κρασι πρώτης τάξεως, από την άποθήκη του.

Αφού έτελειωσε τόν λάκκο, έριψε μέσα πρώτα τόν κουτί με τήν λεπτά. Έπειτα άρχισε να ελίνγη από πάνω χώμα. Άλλά κάθε τριάντα πτωαριές, έριχνε μέσα ε' τόν λάκκο και από μια

μποτιλλια με τόν θαυμασιόν εκείνον κρασι, που μπορούσε νεκρό να ναστήση και να κοιμιση ζωντανό... Έτσι έγέμισε ο λάκκος, ως επάνω, με χώμα και με μπουτιλλίες κάθε τόσο.

Και αφού έθαψε και την τελευταία μπουτιλλια, και αφού έριψε και την τελευταία πτωαριά χώμα, και τόν επάτησε καλά-καλά αποπάνω, έγύρισε ε' τόν σπίτι του, ήσυχος για τόν θησαυρό του.

Άλλά δύο τρομεροί λαποδύται, ο Ποντικομαμής και ο Άρπαχτιάς, ειδαν όλα τήν κινήματα του μπαρμπα-Τσακαλη, και δέν έβλεπαν την ώρα να νυκτώση, για να πάνε να τού τόν κλέψουν.

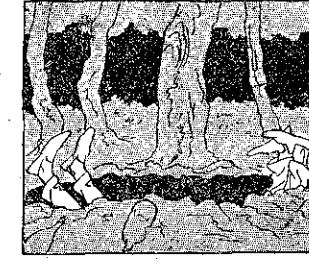
Πραγματικώς, μόλις ένύκτωσεν, έπήραν ε' τόν κήπο, και με μπασοδύται και με μαχαίρια, άρχισαν να σκάβουν ε' τόν λάκκο. Τό χώμα όμως εινε γερά πατικωμένο και η εργασία τούς διδαι

κόπον πολύν. Ο ιδρώς των τρέχει ποτάμι. Φαντασθήτε λοιπόν με τί χαράν ήδραν την πρώτη μπουτιλλια, την όποιαν άδειασαν ήμονορροφει. Τι γλυκόπιστο κρασι!...

Έτσι εξακολουθούν. Δυστυχώς όμως τόν κρασι εινε δυνατό. Και ύστερα από την τετάρτην μπουτιλλια, ζαλίζονται και οι δύο μέσον πολύ, ώστε αναγκάζονται να διακόψουν την εργασία.

Σε λίγο η μέθη τούς κυριαύει δλόστελα. Δέν έχρυν πιά δύναμιν ούτε να φύγουν, ούτε να κινηθούν. Και σφιράζονται και οι δύο μέσα εις τόν λάκκο, άναίσθητα πτώματα...

Εκει μένουσιν έτσι όλη τήν νύκτα. Και τόν πρωτό πηγαίνει ο μπαρμπα-Τσακαλης και τούς παραδίδει ε' τόν αγροτικόν αστυνόμον, ο όποιος τόν συγχάριεν, δια την έπιτυχίαν του τεχνάσματος

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Αλφα—Αρχή ή νύκτα τ' άστρα να καλή και να τα μαζεύη βιαστικά πολύ. Βήτα—Βασιλευει κι' ο Αύγερινός κι' άδειανός απ' άστρα μένει ο ουρανός. Γάμα—Γέρν' η Πούλια, χάνεται κ' εκείνη, φεύγ' η νύκτ' άγάλια κ' ίχνος δέν άφίνει. Δέλτα—Δέτε πέρα στην άνατολή μιá καθάρια λάμπη, λάμπη ροδαλή. Εψιλον—Εβγήκαν μέσ' απ' τó κοτέτσι πετεινοί νυχάτοι κι' όλοι κραζουν έτσι: Ζήτα—«Ζέβει ο ήλιος τά λευκά του τ' άτια ε! λοιπόν ξυπνάτε, κοιμισμένα μάτια!» Ητα—Ηρό ή ώρα, καρτερεί ή δουλειά, στά κλαδιά τών δένδρων κελαιδούν πουλιά. Θήτα—Θάμνοι, δέντρα κι' άνθη μυροβόλα στήσ αύγης τ' άγέρι άνασαινον όλα. Ιώτα—Ίση χάρι, φώς και λάμπη Ίση, από την αύγουλα πήρεν δλ' ή φύσι. Κάπα—Καλώς ήλθεσ, ήλιε μου χρυσέ, τά ουράνια γύρω λάμπουν από σέ. Λάμβδα—Λάμπ' ή γή μας τά βουνά κ' οι κάμποι, λάμπουν τά πελάγη, μά και τί δέν λάμπει! Μι—Μην καρτερείτε και περιν ή ώρα, του σχολειού ο κώδων θά σημάνη τώρα.

Νι—Νόμος του Πλάστου, προσταγή ρητή είν' ή εργασία που τροφοδοτεί. Ξι—Ξαναγουρίζουν όλοι, νέοι, γέροι, τó φαεί προσιμένει, είνε μεσημέρι. Ομικρον—Όλιγο θά ξεκουραστούν και θά ξαναρχίσουν ως να βραδυσαστούν. Πι—Περν ή ώρα, φθάνει δειλινό, μιá καμπάνα κραζει στον έσπερινό. Ρω—Ραβδί κρατώντας ο βοσκός στó χέρι, ήσυχια τ' άρνάκια μέσ' στη στάνη φέρει. Σίγμα—Συννεφάκια κόκκινα στη δύση, κόκκινοσ κι' ο ήλιος γέρνει για να δύση. Ταυ—Ταίρι με ταίρι τά πουλιά κουρνιάζουν, ή δουλειά τελειώνει κι' όλοι πιά ξενοιάζουν. Υψιλον—Υφαινει σαν δουλεύτρ' άράχνη, τó σκοτάδ' ή νύκτα, και για τάστρα ψάχνει. Φι—Φανάρια, λάμπες, φώτα κι' άλλα φώτα, και τά παραθύρια κλεινουν πρώτα-πρώτα. Χι—Χάνετ' ή μέρα, πάει ν' αναπαυθή, και σκοτάδι γύρω στρώνεται βαθύ. Ψι—Ψυχρό τ' άγέρι τά κλαδιά άναδευει, και τά βλέφαρά μας ύπνος τά χαϊδεύει. και Ωμέγα—Ω! μέγας ο σοφός Θεός, κι' όλ' ή φύσις είνε θεός του ναός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ

Από όλους τους μούτσους της «Αθηνας», ο πλέον έξυπνος, ο πλέον άξιος και ο πλέον άφοβος, ήτο ο μικρός διάβολος Βάσος Σπαής, έν χαριτωμένον παιδίον, με μεγάλα ώραία μάτια, όρφανόν, από τά Ψαρά, περιμαζευθέν εις τó τέλος μιáς καταστροφής, δέν ένθυμούμαι ποίας από τás τόσας, υπό του ναύαρχου Σαχτούρη.

Έλεγε τά λόγια του με πολλήν χάριν και έφαίδρυνεν όλον τó πλήρωμα, και κατά τás ήμέρας άκόμη που ήτο έντελώς κενή ή κουμπάνια του ψωμιού. Ητο πρώτος εις την πλύσιν του καταστρώματος, πρώτος εις τó καθάρισμα τών όπλων, και πρώτος εις όλας τás υπηρεσίας. Βάσος έδω, Βάσος έκει και πρós όλα τά σημεία του σκάφους έτρεχε και όλους έβοήθει. Έδίπλωνε και έτακτοποιεί τά σημάτα ως καλή οικουρά, τés μπανδιέρες, τés φιάμολες και τά φανάρια και έστίλθωνε τó κάλυμμα του μπούσουλα τόσο καλά, ώστε έσελάγιζεν ως καθρέπτης, Έρριπτε τó σκανδάλιο σαν μέγας ναύτης, και ή χαρά του ήτο να του επιτρέψουν να βάλη φωτιά με την άπτραν εις τó μικρό κανόνι.

Γελαστός πάντοτε, τά ειχε με όλους καλά δέν έχωνεν όμως τούς καλαφατιστάς, τά σκυλύφαρα!—που του λέρωναν τόν τόπον με τά κατράμια των, τούς στούκους, τά στουπιά και τόν κανόν. Δέν ήδύνατο να τούς υποφέρει.

Όταν τούς είδε μιαν έπαύριον μάχης να κατέλθουν εις τó κύτος της ναυαρχίδος και να τριγυρίζουν με τά φανάκια ν' ανακαλύψουν καμιάν σχισμήν εις τά βρεχάμενα, έστάθη επάνω εις τó κουβούσι και έσκόρπισε τó περιεχόμενον της ταμβακοθήκης του φροντιστού, την όποιαν ο εύλογημένος πάλιν αυτός αιωνίως έλησμένσι εις την διαπέντα. Όλος ο άέρας έγέμισε κάτω εις τó κύτος ταμβακόν και τó τί έγινε δυσκόλως περιγράφεται. Δύνασθε να φαντασθήτε την συναυλιαν των πτερισμάτων, τούς καταλαρατιστάς πηδώντας έξω ως ποντικούς, τόν θυμόν του άξιωματικού της φυλακής, την φυγήν του μικρού μούτσου εις την κόφιν του κατριοιού, όπόθεν έηκολούθει να σκορπίζη κατά τών διωκόντων αυτών τó υπόλοιπον του περιεχομένου της ταμπακέρας, παρά τás γοεράς κραυγάς του φροντιστού μάρμπα-Γιάννη, αναλογιζομένου ότι κάθε λιμήν δέν ειχε και ταμπακολόγους...

Αλλά και με τόν μάστορ-Νικόλαν τελειώς άρμονικαί δέν ήσαν αι σχέσεις του μικρού Σπαή. Μόλις τά άπέραντα πανιά της ναυαρχίδος, γάμπες και παπαρίγκοι, έστρώνοντο επί της παραλίας, και όλοι οι μούτσοι ήρχιζαν εύθυσ να τρέχουν επάνω κυλιόμενοι, κουτρουβαλιζόμενοι, πηδώντες μ' ένα δαιμονιώδη θόρυβον, ο όποιος κατέπαυε μόνον όταν ήρχετο σοβαρός και άσπρηός, με την φέσα του και τά γυαλιά του, ο μάστορ Νικόλας, ο σοφός μάστορ-Νικόλας, δια να δειυθύνη την ραφήν ή μάλλον τó έμ-

βάλωμα τó ακατόρθωτον των χλιοστρουπημένων υπό των έχθρικών σφαιρών ιστίων. Οι μικροί άπεστρον τότε εις μιαν γωνίαν, και οι ραφείς εκάθηνον τριγύρω, ο μάστορ Νικόλας στη μέση, και ήρχιζεν ή εργασία. Αλλ' έξαφνα ο μάστορ-Νικόλας χάνει την σακοράφα του, έγείρεται, βάζει τά γυαλιά του, κύπτει, ψάχνει δεξιά, ψάχνει άριστερά, πλην εις μάτην.

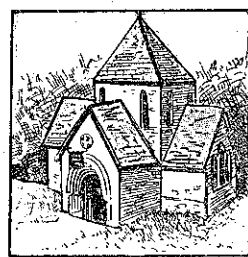
— Βρέ παιδιά, τί έγινε ή σακοράφα μου;

Έγείρονται όλοι οι ναύται, όλον τó πλήρωμα ψάχνουν, ψάχνουν άδύνατος ή άνεύρεσις της σακοράφας! Οι μικροί μούτσοι άντίκρου κρατούν την μέση τους από τά γέλια, διότι αυτοί ήξεύρουν επί ή σακοράφα εύρίσκεται κερφωμένη έξοπίσω εις την κάτω άκραν της βράκας του μάστορ-Νικόλα, και ήδύνατο ούτος να ψάχνη επί μιαν ώρα, διότι με όλα τά ματογυαλία δέν ήδύνατο να βλέπη και την ουράν του...

Ούδεις ήδύνατο να άμφιβάλλη, ότι και αυτό τó κατόρθωμα ήτο του Βάσου. Όλα αυτά έστοίχιζαν άρκετάς τιμωρίας εις τόν μικρόν μας ήρωα, αλλά δι' αυτών ειχεν άποκτήσει τελειαν δημοτικότητα έν τῷ στόλῳ, και όταν ή δουδεκάκωπος λάντσα του γενικού άρχηγού έγύριζε σιγά-σιγά από τó κρηπίδωμα του Ναυπλίου, όπου ειχε μεταφέρει τόν ναύαρχον δια να συνομιλήση με τó έκτελεστικόν, αυτός ο λέμβωρχος τόν έχαιρέτα: «Ώρα καλή, κύρρητε Βάσο!» (Έπεται συνέχεια) ΚΩΝΣΤ. Ν. ΡΑΔΟΣ

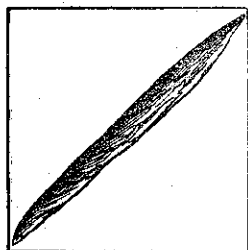
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η τύχη μιáς Έκκλησίας.

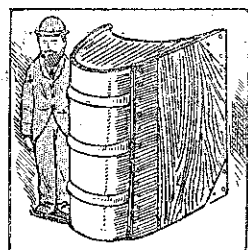
Η Έκκλησία αυτή, ευρισκομένη εις τó Μπλάρνττ της Άγγλιας, είνε από τás ελιγίστας του γοθτικού ρυθμού, αι όποιαι, όπως πολλαί των ιδιων μας βυζαντινων, έχουν τó σχημα σταυρού. Το περιεργον είνε, ότι αντί να εισέρχεται κανείς εις αυτήν την Έκκλησίαν, αναβαινω σκαλοπάτια, απεναντίας πρέπει να κατέλθη καμιά δεκαριά, διότι τó ήμισυ σχεδόν του κυριου είνε υπόγειον, (όπως και της ιδιικής μας Καπνικάρεας και των Άγιων Θεόδωρων). Αλλά τó άκόμη περιεργότερον είνε, ότι ή αρχαία αυτή Έκκλησία μεταβλήθη έσχάτως εις...σταύλον, τά δε σκαλοπάτια έσκεπάσθησαν με πυκνόν χῶμα, δια να ειμπορούν τά ζῶα να κατεβαίνουν εύκολότερα.

Καλοδιπλωμένη κουβέρτα.

Εις τόν Ζωολογικόν κήπον της Άδελαίδος (Άυστραλία), ένας μέγας όφις άρρώσθησε και δέν ήμπορούσε να φάγη τίποτε. Ένας κτηνίατρος τόν εξήτασε, και του έβγαλαν από τó στομάχι του αυτήν την μάλλινην κουβέρταν, την όποιαν τó άδηράγον έρπετον ειχε καταδροχθήσει! Την δημοσιεύουεν έδω από φωτογραφίαν, όπως ήτο όταν εξήχθη από τόν στόμαχον του όφεως. Η κουβέρτα αυτή έχει μήκος 2 μέτρα και 50 εκατοστά, πλάτος δέ 1,60. Όταν την εξεδίπλωσαν, είδαν ότι δέν ειχε πάθη τó παραμικρόν μόνον. που έβράχη όλιγον.

Γιγαντιαίον βιβλίον.

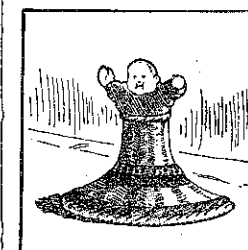
Ειμπορείτε να κρίνετε περι του μεγέθους αυτού του βιβλίου. παραβάλλοντες αυτό πρós τόν πλησίον του ιστάμενον άνθρωπον. Τι νομίζετε τώρα ότι είνε; Η Ίλιás και ή Όδύσεια μαζί, με μεγάλα στοιχεία; τά Άπαντα του

Σαίξπηρ, ή τά έργα των Πατέρων της Έκκλησίας;

Τίποτε από αυτά! Το γιγαντιαίον βιβλίον είνε απλούστατα τó κατάστιχον, ή μάλλον τó βιβλίον του Ταμείου ενός εργοστασιάρχου της Κολωνίας, κατασκευασθέν έσχάτως.

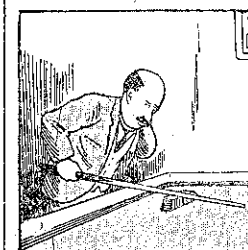
Τó δέσιμόν του είνε από χαλκόν νικελωμένον και από δέρμα φώκης. Έχει πέντε χιλιάδες σελίδας! Τοποθετείται παρά τόν τῶχον επί χαμηλού ειδικού τραπέζιου, γράφει δέ ο ταμίας εις αυτό όρθιος ή καθήμενος επί σκαμνίου.

Τά βρέφη εις την Ίσπανίαν.

Η εικόν αυτή είνε από ένστανανέ, καμωμένον εις μιαν πλατείαν του Τολέδου της Ίσπανίας, και μιáς δείχνει πός τά βρέφη των ιδαλγών μανθάνουν εκεί να περιπατούν μόνα των. Τά βάζουν, καθώς βλέπετε, μέσα εις έν είδος κανίστρου από λυγαριάν, που τά έμποδίζει να πέτουν. Πλατεία κάτω και στενά επάνω, τά κανίστρα αυτά κρατούν τά βρέφη έν ίσοροπία, ώστε αι μητέρες και αι νταντάδες να εύρίσκουν την ήσυχίαν των. Άλλ' εύλόως έννοείται, ότι τά καίμενα τά μωρά δέν είνε και πολύ εύχαριστημένα εκεί-μέσα. Και εις τás Άθήνας μετεχειρίζοντο άλλοτε παρόμοια... βασιανιστήρια.

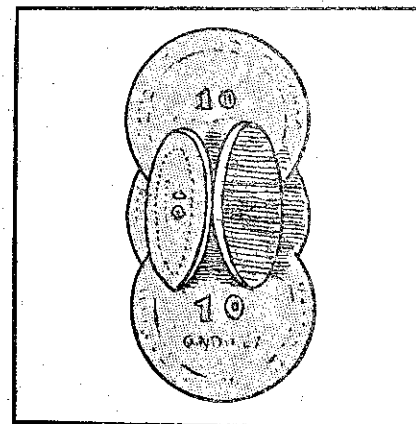
Μανιώδης μιλλιαρδιστής.

Ο κ. Ουίλιαμ Σέιλδων, άγγλος, είνε από τούς πλέον μανιώδεις μιλλιαρδιστάς του κόσμου. Και όμως — περιεργον πράγμα, — δέν έχει παρά ένα μόνον χέρι, διότι τó άλλο του τó έχοψαν πρὸ έτών. Άλλ' αυτό δέν τόν έμποδίζει να παίξη μιλλιάρδο και να κάμνη τés δυσκολότερες καραμπόλες. Δια να τοποθετή την στέκαν του, μεταχειρίζεται μικρόν ξύλιον υπόβαθρον, και αυτό άντικαθιστά τó χέρι που του λείπει.

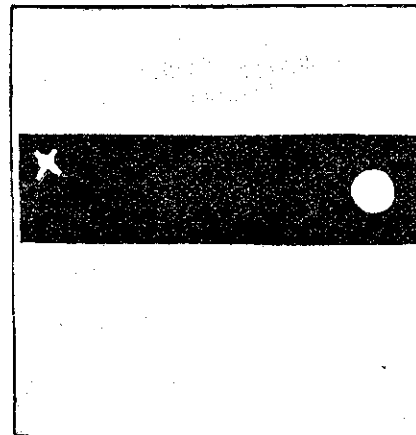
Παίγνιον.

Λάβετε πέντε δεκάρες και στοιχηματίσατε ότι ειμπορείτε να τás τοποθετήσατε ες τó τραπέζι ούτως, ώστε να

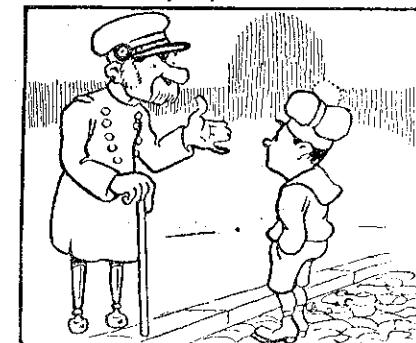
έγγίζονται όλα, ή μία με την άλλην. Ίδου πός πρέπει να τás τοποθετήσατε, δια να κερδίσετε τó στοίχημα.

Όπτικόν Πείραμα.

Κρατήσατε την εικόνα αυτήν εμπρός σας, και αρχίσατε να πλησιάζετε σιγά-σιγά τó σημεϊόν X πρós τόν άριστερόν σας οφθαλμόν. Θα ίδητε τότε, ότι επί τινα δευτερόλεπτα, ο λευκός κύκλος θα έξαφανισθή έντελώς.

Μαγική Εικόνα.

— Έ μάρμπα-Λιάκο, στά πόσα τó έπαθες αυτό;

— Δέ θυμάμαι πιά, παιδί μου...

Ειμπορείτε να μιáς είπητε σεις, ποίον έτος ακριβώς ο άπόμαχος αυτός έχασε και τά δύο του πόδια;

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

α. Ζοφερά Νύξ, κ. Τριπλή Νύκτις, κ. Σκόρ-
πιοι Μενεξέδες, κ. Αρχαίος Σπαρτιάτης, α.
Υπερήφανο Έλληνόπουλο, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ισοδυναμία πρόσεως δημοσιεύεται, εάν δέν συν-
οδεύεται υπό τὸν ἀντιτίμον ὡς ἐξής: Διὰ τὰς
πρῶτας τρεῖς προτάσεις Λεπτά 25. Διὰ τὰς ἐπι-
πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 Λεπτά ἢ λέξεις.—
Προστίθουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον
ισχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-
δώνυμον ἐπίσης: ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτά-
σεις με ὀνόματα, ἢ με ψευδώνυμα κατηγορημένα,
δέν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως
ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δέν ἀνταπέδει-
σεν ἐξέτι ὁ προτείνων.]

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-
ξουν:** ἡ Καροδιά Ἑλληνίδος (0) με Μακε-
δονικὴν Ἐλαῖδα, Σεμνὸν Ἴον, Ἀνεμώνην
τῶν Κορηϊῶν Λευκῶν, Κορηϊκὴν Ἀερο-
γυλιάν — ὁ Θρίαμβος τῆς Ὀρθοδοξίας (0)
με Παλλάδα, Γαλαθὴν με Στανφοφόρον,
Αἰγυπτίαν Βασιλοῦσα — ὁ Ἐγγονος Αὐτο-
κρατορος (0) με Ἡλιακὴν Ἀκτινα, Γλυ-
κειαν Φλλάδα, Μεσσα Μάτια, Γλυκοχάρα-
μα — ἡ Μασκότ (0) με Παλλάδα, Λούμισσαν
τῶν Σαλώνων, Ἐγγονος Αὐτοκρατορος —
ἡ Κεφαλληνιακὴ Ἄθρα με Λούμισσαν τῶν
Σαλώνων, Ἀργιολούλοδο, Λουλοῦδι τοῦ
Βράχου.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: Σεμνὸν Ἴον (ἔως τὸ βὸν ἐστάλησαν εἰς
Πύργον) Ρόδοι τῆς Κύπρου (ἢ διευθύνσεις
σου ἡλλάγη) εὐχόμεν καλὴν διαμονὴν εἰς τὴν
πρωτεύουσάν καὶ καλὸν ἔσπασιμα: Ἀθανά-
σιον Διάκον (ἐστάλησαν) Ζυχὰ - Χανούμ
(ἑρασιότητ ἢ πρωτοχρονιάτικη ἐπιστολὴ σου)
εὐχαριστῶ διὰ τὰ τόσον καλὰ λόγια! Δά-
φνης Κλωνάρι (βραβεῖον ἔστειλα) Ἐνα Συμ-
βασιῶν (ἔστειλα) Π.Ι.Χατζ. (αἰτία αἰ ἐστραί-
ῃ ἀνωμαλία διωρθώθη) Ἀχιλ. Β. Ω. (Ἐλα-
θα) Πατριῶν Σπουργίτι (ἔστειλα) Ἡρώα
τοῦ 21 (ἔχει καλῶς) Λευκὸν Κρίνον (σε ἀν-
τασπάζονται) Ἀσιλαῖδα Ἐλαῖδα (ἔχεις δι-
καιον, αὐτὸ δέν πρέπει νὰ γίνεταί· ἀλλὰ καμ-
μαί φορὰ εἰς τὴν παραζάλην... μου ἐσφεύγει
καὶ κανένα ψευδώνυμον μὴ ἀνανεώθῃν) Θρίαμ-
βον τῆς Ὀρθοδοξίας (φαντάζομαι τὴν χαρὰν
σου καὶ γίνομαι εὐτυχής) Ἐλένη Κ. Στρ.
(εἰς ἓνα ἔτος μόνον ἔλαμες ὄλας αὐτὰς τὰς
προόδους; εἶπε σου!) Φίλεργον Ἡγεμονίδα
(ἔτσι ἐκλέγονται τὰ περισσότερα ψευδώνυμα:
ἀπὸ ἐντύπων καὶ πρὸς ἀνάμνησιν μιᾶς ὠ-
ραίας ἀναγκώσεως) Δωδωναῖον (εὐχαριστῶ
πολύ) Ἀργιὴν (προσπάθησε λοιπὸν νὰ ἐσ-
παθώσης; χάρω ποὺ ἔγινες καλά) Παλλάδα
(περιμένω) Ἰδιότροσον Σανθούλαν (εὐχα-
ριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαβέσεις) Νέαν Σελή-
νην (ἢ ἀπόδειξις ἐστάλη πρὸς τὸν φίλον Ι. Χ.
ὅταν τυπωθῇ ὁ νέος Τιμοκατάλογος θὰ στέλω
πρὸς ὄλους πρὸς τὸ παρὸν συμβουλευοῦ τὸν
δημοσιευθέντα εἰς τὸ 5ον φύλλον) Μικρὸν
Κοινητάρι (ἔχει καλῶς ὅτι ἔβη ἢ εἰς τὸν σου)
Ἐγγονος Αὐτοκρατορος (εὐχαριστῶ διὰ τὰς
ἐνεργείας καὶ χάρω πολὺ ποὺ οἱ ἀγορασταί
σου εἶνε τόσον εὐχαριστιμένοι) Γουλιέλμον
Τέλλον (χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα) Μπα-
ρονοκασιονομένην Γαλανόλευκον (ὄλα τὰ φύλ-
λα ὡς τώρα σοῦ ἐστάλησαν) Δημονημένον
(μεταβίβασις ψευδωνύμων δέν εἶνε δυνατὴ)
Μασκότ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄλας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12
Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ πρῶτον.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
πλάσεως τοῦ 1909, ἐ-
ρυθρὰ με χρυσὰ γράμματα, δι' ὄσους
θέλωσαν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια
των εἰς τόμον, εὐρίσκονται εἰς τὸ Γρα-
φεῖόν μας καὶ στέλλονται ταχυδρομικῶς
πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ. 1,75.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ. Ὀδὸς Σουσοκλέους 7. Σκοπὸ Πάππου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πε-
ραιῶν μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου ἐκ τῶν Ἑ-
παιχθίων μέχρι τῆς 9 Φεβρουαρίου ἐκ τῶν
Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου.

Ἡ χάριτις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον δέν
γράφωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι
πωλείται δ' τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλ-
λους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

54. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτόν μου εἰς τὸν Ὀλυμπον
Ἐπᾶνω κατοικεῖ.
Τὸ δεύτερον εὐρίσκειται
Εἰς τὴ Γραμματικὴν
Τὸ τρίτον μου εἰς τὴ Μουσικὴν
Βεβαίως θάπαντήσης.
Τὸ τέταρτον εἰς τὰ σύμφωνα
Θά εὐρῆς ἀν ζήτησης.
Τὸ πέμπτον μου καὶ ἔσχατον
Ἀπλοῦν συριστικόν,
Καὶ κομικὸς διάσημος
Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

55. Στοιχειογράφος.
Σταρατῶ, βαδίτω, τρέχω,
Ὅπισθοχωρῶ, προβαίνω.
Τὸ κεφάλι μου ἀν κόψης,
Στὸ κεφάλι σου ἀναθάνω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νηρέως

56. Τονόγράφος.
Εἰς τὴν λέξιν ἄλλον τόνον
Γράφεις, καὶ με τοῦτο μόνον
Ἀντὶ νήσου θὰ ἰδῆς
Κάτοικόν τῆς παρυθῆς.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σεντεμένο Πουλι

57. Αἶνιγμα.
Διπλὸ με βλέπεις εἰς τὸ σκότος,
Ἀλλὰ μόνὸ εἰς τὸ φῶς.
Ποτὲ δέν εἶμαι εἰς τὸ κρεβάτι,
Στὸ στρώμα διαρκῶς!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γοργίου Δεσμοῦ

58. Ἀσθή.
Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστε-
ρισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως,
ὥστε καθέτως, ὀριζοντίως
καὶ διαγωνίως, νὰναγινώσκων-
ται χῶραι τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γλυκοχάραμα

59. Πυραμῖς.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸ πᾶν.
* + * = Ζῶν τρωατικόν.
** + ** = Τραπουλόχαρτον.
*** + *** = Ὄρα τοῦ ἔτους.
**** + **** = Ἐχθρὸς τοῦ Ἡρακλέους.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐπιταφίου Πλειάδος

**60-62. Κεκριμμένα καὶ ἀντεστραμ-
μένα ὀνόματα Ζῶων.**
1.—Δίκαιος ὁ Νῦξ λέγεται.
2.—Σῆκω, Ἐλένη, νὰ σοῦ δώσω γάλα.
3.—Τὰ μήλα γίνονται κομπόστα.
Ἐστάλη ὑπὸ Α. Σ. Σαλαμίνας

63. Ἐπιγραφή.
ΥΤΥΒΣ
ΘΥΕΓΑ
ΝΟΣΡΙ
ΕΜΑΕΣ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριάνου

64. Ἑλλησοῦμφωνον.
αοι-οαο-αο-ωο
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ασίδας Σουλτάνας

65. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνε Εἰκόνο.
— Ἐμένα, Δημητράκη, δέν με μέλει καὶ
δέν φάγω ἀπ' αὐτό.
— Ἀπὸ ποῦ, Τάκη;
— Μὰ δέν σοῦ εἶπα;
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καμάρι τῆς Μάνας

66. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς.
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων
λέξεων ἀποτελοῦν χρήσιμον ζῶον, τὰ δευ-
τέρα Μοῦσαν καὶ τὰ τρίτα ἀρχαίον ποιητὴν
1, Ἀρχαῖος βασιλεὺς 2, Κράτος τῆς Ἑ-
ρῶπης 3, Ρῆμα συνώνυμον τοῦ σύφω-
4 Ἐσπεριδοειδὲς 5, Ὀμηρικὸς ἦρος 6, Τρο-
φή ζῶων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδουσιώδους Ἑλληνοῦ

67. Γρίφος.
καὶ
κρη γ κρη
Σὺ, γάμοι κρη γ ἔχονι γ κρη τ ἦν
γ γ γ γ
κρη γ κρη
καὶ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεολάτρου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνοδουμένους μας λεπτά
μόνον με πᾶσι ἀ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με
κρφαλατὰ τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέ-
ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦ-
σαι ὡς νὰ ἴσων 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἐστὶ
καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαία ἢ παγεῖα ἢ ἀπλῆ
στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὁποιοῦνται ὡς ἐξ λέξε-
ἀπλῶν. — Ἀ μὴ συνοδουμένων ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου
ἀγγελίας δέν δημοσιεύονται.]

Αναλλάσσω Μ. Μυστικά με Πειραϊεῖ-
ψευδωνυμοῦχος (ἄνομα καὶ διεύθυνσις).
—Κυριαζέουσα Κωνσταντίνος, πρῶτη Δοξὴ τῆς
Σπάρτης, ὁδὸς Ἀνδροῦτσου, 111, Πειραιεύς
(Γ, 41)

Πρώτην φορὰν ἐφανερώθη ἀπὸ τῶν
στηλῶν τῆς ἀγαπητῆς «Διαπλάσεως»
χαίρετὸ ἀπαντὰ τὸν Διαπλασιόκοσμον.—
Θρίαμβος τῆς Ὀρθοδοξίας. (Γ, 42)

„ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ“

Ἐφημερίς εβδομαδιαία φιλελευθέρων δι-
σπαστικῶν ἀρχῶν. Δημοσιεύει τακτικῶς εἰς
ἐνυπόγραφα ἄρθρα τοῦ κ. Γ. Φιλαρέτου. Αἱ
δύο σελίδες ἀφιερῶνται εἰς ἐθνικὰ πολιτικὰ
καὶ κοινωνικὰ θέματα, ἢ 3η εἰς νομοδικα-
στηρικὰν ἀρθρογραφίαν μετὰ χρονικῶν, ἢ
4η εἰς ἐντευκτήριον ἀνακοινώσεων ριζοσπα-
στικῶν. Ἐκτάκτως ὀκτασέλιδος. Συμδρομῶν
ἔτησιον, ἀδιαίρετος, προπληρωτέα ἐν Ἀθῆ-
ναῖς (ὁδὸς Ἡπίτη 5) καὶ διὰ ταχυδρομικῆς
ἐπιταγῆς, ἐσωτερικοῦ ὁρ 3, ἐξωτερικοῦ φρ
5,50, μετὰ προσθήκης πεντηκονταλέπτου ἀπὸ
τῆς 15ης Ἰανουαρίου. (Γ, 43)

Αναλλάσσω ταχυδρομικὰ δελετήρια δι-
φορα πανταγέθεν. Ἡ διεύθυνσις μου
Θεόδωρον Θεοχάρη, μαθητὴν σχολαρχείου
Χαλκίδας. (Γ, 44)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ
Ἐκαστον φρ 8.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, φρ. 10.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ
Ἐνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ: Ἑθνοσ. φρ. 8,— Ἐξάμηνος 4,50 Τριμήνου 2,50	Ἐξωτερικοῦ: Ἑθνοσ φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τριμήνου > > 3,—	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένον ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδι- ε τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Ἐθελίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθρῶνιον
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Περίοδος Β' - Τόμος 17ος	Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰανουαρίου 1910	Ἐτος 32ον.—Ἀριθ. 8

ΔΙΠΛΟ ΚΛΗΜΑ

Τῆς Φροσοῦλας ἡ μητέρα
Ποῦχει δυνατὴ χειροῦλα,
Τὲς τῆς ἔβρεξε μιὰ μέρα.

Κ' ἡ Φροσοῦλα τῆς κλαμμένη
Στὴν ξυλένια τῆς τὴν κούκλα
Δίχως λόγο ξεθυμαίνει.

Με μιὰ σήγα τῆς μεγάλης
Καὶ με πείσμα τὴν κτυπᾷ.
Πλὴν αὐτὴ στὸ τέλος σπᾷ,
Κ' ἔμεινε χωρὶς κεφάλι.

Σὰν τὴν εἶδε ἔμπρός τῆς ἔτσι,
τὴν ἐπῆρε λύπη τὸση,
Καὶ τῆς κούκλας ἡ κυρὰ
Ἐκλάψε διπλὴ φορὰ:
Γιὰ τὸ ξύλο ποῦ με φάει,
γιὰ τὸ ξύλο ποῦ με δώσει.

14 Ἰανουαρίου 1910 Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΑΟΣ

(Συνεχία ἴδς φυλλάδιον 7ον)

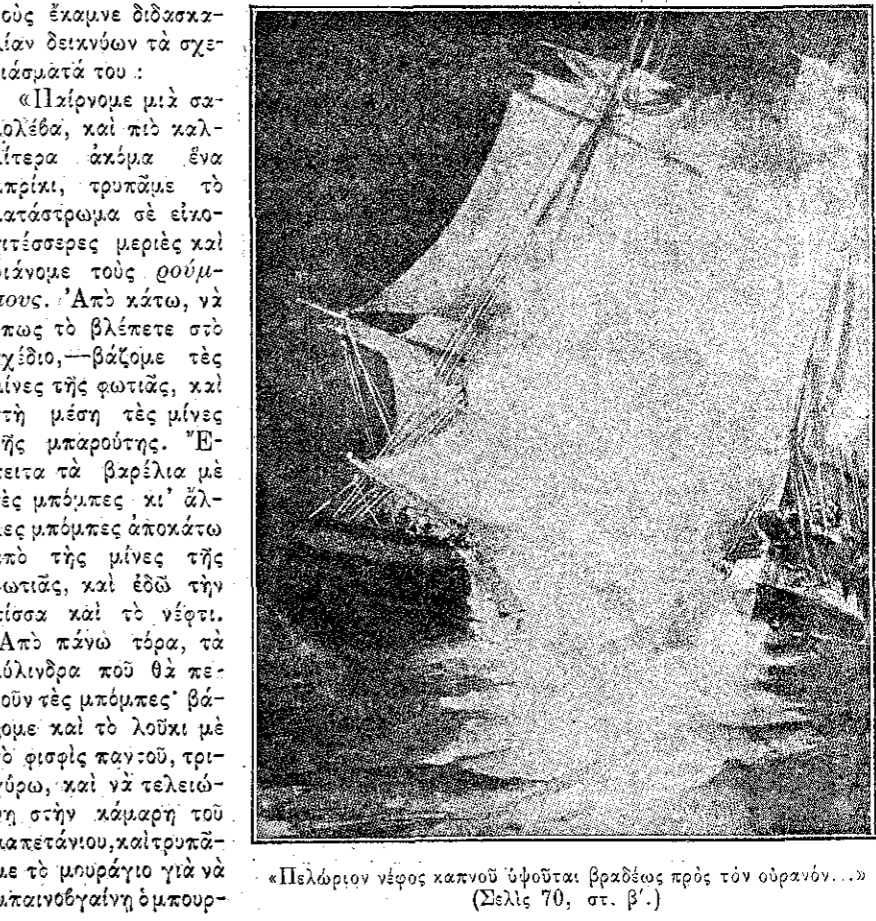
Καὶ ὁ Βάσος Σπαῆς, ὁ μικρὸς μου-
τσοσ, ἀντεχαιρέτα με ὄλον τὸ σοβαρὸν:
«Ὅρα καλὴ ἀπ' τὸ σάλι!» (*)
Ἄν ἦτο ἄλλος, ἤθελε φάγει παρὰ
μίαν τεσσαράκοντα νὰ τολμήσῃ ν' ἀ-
ποκαλέσῃ τὴν ὠραιότεραν λάντσαν τοῦ
στόλου σχεδίων.

Εἰς τοὺς ἀξιοματικῶς ὄμως ἦτο περὶ
ὀρχηκώτατος, ὅπως καὶ εἰς τὴν φωτιάν
ἀτρύπητος. Εἰς μίαν ναυμαχίαν ἐπλη-
ρώθη εἰς τὴν καρπὸν τῆς χειρὸς. Ἐσχι-
σε μίαν φόδραν ἀπὸ τὸ ρουχὸ του καὶ
ἐτόλιξε τὸ χέρι του, καὶ τὴν ἄλλην ἡ-
μέραν ἐστάθη ἐπιδεικτικῶς εἰς τὴν
γραμμὴν διὰ νὰ τὴν ἴδῃ ὁ ναύαρχος ὅταν
περάσῃ, καὶ τοῦ ἐκακοφάνῃ ὅταν ὁ ἰα-
τρός τοῦ εἶπε: «δέν εἶνε τίποτα, εἶνε ἔξ-
σκουρο».

—Καλὰ εἶπεν, ἄλλη φορὰ δέν θὰ εἶνε.

(*) Σάλι—σχεδία.

Ὁ δεύτερος τοῦ κραβιού, ὁ καπτὰν
Μανωλάκης, τοῦ ἐτράδηξε τότε ὀλίγον
τὸ αὐτὶ. Ἡ μανία του ὄμως, ὁ ἐνθου-
σιασμὸς του ἦσαν τὰ πυρπολικά. Εἶχε
ζητήσει ἓνα μοῦδι ἀπὸ τὴν γραμματι-
κὴν καὶ ἀκαταπούστως ἐσχεδιάζεν, ἐ-
σχεδιάζεν. Εἶχεν ἰδῆ τὸ μέγαλον πυρ-
πολικὸν τοῦ Δημαρά, τὴν «Αἴτναν»,
καὶ σιγὰ-σιγὰ κατάρθωσε νὰ τὸ σχε-
διάσῃ λαμπρὰ. Εἰς ἓν φύλλον χάρτου
εἶχε παραστήσει τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ πυρ-
πολικοῦ καὶ εἰς τὸ ἄλλο τὸ ἐσωτερικόν.
Τὰ ἔδλεπες δλα, ἀρμενα, σκάφος καὶ
σύνεργα πυρκαϊᾶς. Ὅλοι οἱ μοῦτσοι τὸν
περικύκλωναν, καὶ
τοὺς ἔκαμνε διδασκα-
λίαν δεκνῶν τὰ σχε-
διάσματά του:

«Πελοπόννησος κενὸς ὑψοῦται βραδέως πρὸς τὸν οὐρανόν...» (Σελίς 70, στ. β.)